Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

3 септември 2020 година*

„Преюдициално запитване — Статут на дългосрочно пребиваващите граждани на трети страни — Директива 2003/109/ЕО — Член 6, параграф 1 — Фактори, които следва да се вземат предвид — Национална правна уредба — Неотчитане на тези фактори — Отказ да се предостави статут на дългосрочно пребиваващ поради предходни осъждания на заинтересованото лице“

По съединени дела C-503/19 и C-592/19

с предмет две преюдициални запитвания, отправени на основание член 267 ДФЕС от Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 17 de Barcelona (Административен съд № 17 Барселона, Испания) (C-503/19) и Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona (Административен съд № 5 Барселона, Испания) (C-592/19) с актове от 7 юни и 15 юли 2019 г., постъпили в Съда съответно на 2 юли и 2 август 2019 г., в рамките на производства по дела

UQ (C-503/19),

SI (C-592/19)

срещу

Subelegación del Gobierno en Barcelona,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: M. Vilaras (докладчик), председател на състава, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: J. Richard de la Tour,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за испанското правителство, от L. Aguilera Ruiz, в качеството на представител,

– за Европейската комисия, от S. Pardo Quintillán и C. Cattabriga, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

* Език на производството: испански.

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 6, параграф 1 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни (ОВ L 16, 2004 г., стр. 44; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 225).

2 Запитванията са отправени в рамките на два спора между UQ (дело C-503/19) и SI (дело C-592/19), от една страна, и Subdelegación del Gobierno en Barcelona (представителство на централната власт в Барселона, Испания), от друга, по повод на отхвърлянето на молбите за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваващ, подадени от заинтересованите лица.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Глава II от Директива 2003/109 е озаглавена „Статут на дългосрочно пребиваващ в държава членка“ и в нея се съдържат членове 4—13. Член 4, параграф 1 гласи:

„Държавите членки предоставят статут на дългосрочно пребиваващ на граждани на трети страни, които са пребивавали легално и без прекъсване на територията в рамките на пет години преди подаване на въпросната молба“.

4 Член 5 от същата директива предвижда:

„1. Държавите членки изискват от гражданина на трета страна да представи доказателство, че разполага, за себе си и за членовете на своето семейство на негова издръжка:

а) с устойчиви и редовни доходи, достатъчни за покриване на собствените му и тази на членовете на семейството му издръжка, без да се прибягва до системата за социално подпомагане на съответната държава членка. Държавите членки изчисляват тези средства в съответствие с тяхното естество и постоянен характер и могат да вземат предвид минималното равнище на работната заплата и пенсията преди депозирането на молбата за получаване на статут на дългосрочно пребиваващ;

б) със здравна осигуровка, покриваща всички обичайни осигурителни случаи за гражданите на съответната държава членка.

2. Държавите членки могат да изискат гражданите на третите страни да отговарят на условията за интеграция съгласно тяхното национално право“.

5 Член 6, параграф 1 от Директива 2003/109 гласи следното:

„Държавите членки могат да откажат предоставяне на статут на дългосрочно пребиваващ по причини, свързани с обществения ред и сигурност.

Когато се взема подобно решение, държавата членка отчита сериозността или естеството на нарушението на обществения ред или обществената сигурност или опасността, която представлява съответното лице, като се взема предвид също и продължителността на пребиваване и съществуването на връзки с държавата, в която пребивава“.

6 Съгласно член 7, параграф 3 от тази директива, ако условията, предвидени в членове 4 и 5 от нея, са изпълнени и ако лицето не представлява заплаха по смисъла на член 6 от същата, държавата членка предоставя статут на дългосрочно пребиваващ на съответния гражданин на трета страна.

7 Съгласно член 12, параграфи 1 и 3 от същата директива:

„1. Държавите членки могат да вземат решение за експулсиране по отношение на дългосрочно пребиваващ само ако той представлява реална и достатъчно сериозна заплаха за обществения ред и обществената сигурност.

[…]

3. Преди вземането на решение за експулсиране по отношение на дългосрочно пребиваващ държавите членки отчитат следните фактори:

а) продължителност на пребиваване на тяхна територия;

б) възраст на съответното лице;

в) последствия за него и за членовете на неговото семейство;

г) връзки с държавата, в която пребивава[,] или липсата на връзки с държавата по произход“.

8 Глава III от Директива 2003/109 е озаглавена „Пребиваване в други държави членки“. Съгласно член 14, параграф 1 от Директивата, който се съдържа в тази глава, дългосрочно пребиваващият придобива право на пребиваване за повече от три месеца на територията на държавите членки, различни от тази, която му е предоставила статут на дългосрочно пребиваващ, доколкото определените в посочената глава условия са изпълнени.

9 Член 17, параграф 1 от посочената директива, който също се съдържа в споменатата глава, предвижда:

„Държавите членки могат да откажат пребиваване на дългосрочно пребиваващ или на членове на неговото семейство, когато заинтересованият представлява заплаха за обществения ред или обществената сигурност.

При вземане на съответното решение държавата членка взема предвид сериозността на нарушението, било то на дългосрочно пребиваващия или на членове на неговото семейство срещу обществения ред или обществената сигурност или заплахата, която представлява въпросното лице“.

Испанската правна уредба

Устройствен закон 4/2000

10 Член 31 от Ley Orgánica 4/2000 sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social (Устройствен закон 4/2000 за правата и свободите на чужденците в Испания и социалната им интеграция) от 11 януари 2000 г. (BOE № 10 от 12 януари 2000 г., стр. 1139), в

редакцията му, приложима за споровете в главните производства (наричан по-нататък „Устройствен закон 4/2000“), е озаглавен „Положение на временно пребиваване“. Член 31, параграф 7 от този закон гласи следното:

„При подновяване на разрешение за временно пребиваване евентуално се преценяват:

а) предходните осъждания, като се вземе предвид помилването, условното освобождаване от наказание или отлагането на изпълнението на наказание лишаване от свобода.

[…]

С оглед на подновяването се вземат специално предвид подкрепящите подновяването усилия за интеграция на чуждия гражданин, които трябва да бъдат доказани с положително становище на автономната област […]“.

11 Член 32 от Устройствен закон 4/2000 се отнася до дългосрочното пребиваване. Той гласи:

„1. Дългосрочното пребиваване дава право на лицето да пребивава и работи в Испания за неопределено време при същите условия като испанските граждани.

2. Право на дългосрочно пребиваване имат лицата, които поне пет години без прекъсване са пребивавали в Испания с разрешение за временно пребиваване и които отговарят на условията, установени в подзаконови актове. За целите на дългосрочното пребиваване се вземат предвид периодите на предварително и непрекъснато пребиваване в други държави членки в качеството на притежател на синя европейска карта. Пребиваването се счита за непрекъснато дори чужденецът да е напуснал територията на страната временно, за периоди на отпуск или по други причини, уредени в подзаконови актове.

3. Чужденец, получил разрешение за дългосрочно пребиваване в друга държава — членка на Европейския съюз, може да поиска от свое име и да получи разрешение за дългосрочно пребиваване в Испания, за да упражнява дейност като заето или самостоятелно заето лице или с друга цел, при условията, установени в подзаконови актове. Ако обаче чужденецът, получил разрешение за дългосрочно пребиваване в друга държава — членка на Европейския съюз, иска да запази придобития в тази държава членка статут на дългосрочно пребиваващ, той може да поиска и да получи разрешение за временно пребиваване в Испания.

[…]“.

Правилник за прилагане на Устройствен закон 4/2000

12 Член 148 от Правилника за прилагане на Устройствен закон 4/2000, приет с Real Decreto 557/2011 por el que se aprueba el Reglamento de la Ley Orgánica 4/2000, tras su reforma por Ley Orgánica 2/2009 (Кралски декрет 557/2011 за приемане на Правилник за прилагане на Устройствен закон 4/2000, изменен с Устройствен закон 2/2009) от 20 април 2011 г. (BOE № 103 от 30 април 2011 г., стр. 43821) предвижда:

„1. Разрешение за дългосрочно пребиваване се предоставя на чужденците, които са пребивавали законно и без прекъсване на територията на Испания в рамките на пет години.

Право да получат това разрешение имат и чужденците, които докажат, че през този период без прекъсване са пребивавали в Европейския съюз в качеството на притежатели на синя европейска карта, стига да са пребивавали на територията на Испания през последните две години преди подаването на молбата.

[…]“.

13 Член 149 от Правилника за прилагане на Устройствен закон 4/2000 урежда процедурата за получаване на разрешение за дългосрочно пребиваване. Член 149, параграф 2, буква f) от този правилник предвижда, че към молбата за издаване на такова разрешение трябва евентуално да се приложи свидетелство за съдимост или равностоен документ, издаден от органите на страната на произход или на страната или страните, в които молителят е пребивавал през последните пет години, като този документ не трябва да указва наличието на осъдителни присъди за деяния, които съгласно испанския правен ред съставляват престъпления.

Споровете в главните производства и преюдициалните въпроси

Дело C-503/19

14 UQ е гражданин на трета страна, притежаващ разрешение за временно пребиваване в Испания.

15 На 10 ноември 2014 г. му е наложено наказание 40 дни общественополезен труд и осем месеца и два дни лишаване от право да управлява моторни превозни средства, тъй като е осъден за престъплението управление на моторно превозно средство под въздействието на алкохол, извършено на 2 ноември 2014 г.

16 На 2 февруари 2018 г. UQ, който към тази дата вече от поне пет години пребивава законно в Испания с издадено разрешение за пребиваване, подава пред Oficina de Extranjeros de Barcelona (Служба за чужденците Барселона, Испания) молба да получи право на дългосрочно пребиваване по смисъла на член 32 от Устройствен закон 4/2000.

17 С решение от 27 март 2018 г. Службата за чужденците, Барселона, отхвърля тази молба, като се мотивира с наличието на предходното осъждане на UQ, посочено в точка 15 от настоящото решение. UQ подава жалба по административен ред срещу това решение, която също е отхвърлена с решение от 6 юли 2018 г.

18 Вследствие на това UQ обжалва решението от 6 юли 2018 г. пред запитващата юрисдикция по дело C-503/19.

19 Тази юрисдикция посочва, че практиката на различните испански съдилища е неясна и противоречива, що се отнася до въпроса дали само по себе си наличието на предходно осъждане на заинтересованото лице е достатъчно, за да му се откаже предоставянето на статут на дългосрочно пребиваващ, или напротив, такъв отказ изисква преценка на фактите във всеки конкретен случай, за да се определи дали заинтересованото лице представлява настояща, действителна и достатъчно сериозна заплаха за основен интерес на обществото.

20 Според запитващата юрисдикция по дело C-503/19 обаче в решение от 5 юли 2018 г. Tribunal Supremo (Върховен съд, Испания) е разсеял съмненията, породени от неясната практика на по-долустоящите съдилища. В това решение Tribunal Supremo (Върховен съд) се основава по-специално на член 149, параграф 2, буква f) от Правилника за прилагане на Устройствен закон 4/2000, за да приеме по същество, че самото наличие на предходно осъждане на заинтересованото лице е пречка да му бъде предоставен статут на дългосрочно пребиваващ. Tribunal Supremo (Върховен съд) също така приема, че това тълкуване не е в противоречие нито с духа, нито с целта на разпоредбите на Директива 2003/109.

21 На първо място, запитващата юрисдикция по дело C-503/19 има съмнения относно съответствието с Директива 2003/109 на позицията, възприета от Tribunal Supremo (Върховен съд) в посоченото в предходната точка решение.

22 На второ място, тя изразява съмнения и относно съответствието на испанската правна уредба с тази директива, що се отнася до възможността да се откаже предоставянето на статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин на трета страна по причини, свързани с обществения ред и обществената сигурност, съгласно член 6, параграф 1 от посочената директива. Тази разпоредба предвижда възможност, а не задължение за държавата членка да откаже да предостави статут на дългосрочно пребиваващ по тези причини. Според запитващата юрисдикция по дело C-503/19, за да бъде правната уредба на дадена държава членка в съответствие с Директива 2003/109, разпоредбите ѝ трябва да бъдат прозрачни и разбираеми. Кралство Испания обаче не се е възползвало от тази възможност. Член 149, параграф 2, буква f) от Правилника за прилагане на Устройствен закон 4/2000 не може да се тълкува в смисъл, че предвижда такова основание за отказ.

23 На трето място, запитващата юрисдикция по дело C-503/19 отбелязва, че позицията, възприета от Tribunal Supremo (Върховен съд) в решението му, посочено в точка 20 от настоящото решение, предполага, че е по-лесно да бъде подновено разрешението за временно пребиваване в Испания на гражданин на трета страна, отколкото на последния да бъде признат статут на дългосрочно пребиваващ. Всъщност предходните осъждания не са абсолютна пречка за подновяването на разрешението за временно пребиваване, тъй като член 31, параграф 7, буква а) от Устройствен закон 4/2000 предвижда само че те „се преценяват“ при такова подновяване. Тази юрисдикция иска да се установи дали подобно положение е съвместимо с правото на Съюза, доколкото гражданин на трета страна, който е бил осъждан предходно за каквото и да е престъпление, би бил възпрян да иска статут на дългосрочно пребиваващ и би останал за неопределен период от време в положението на временно пребиваващ.

24 При това положение запитващата юрисдикция по дело C-503/19, Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 17 de Barcelona (Административен съд № 17 Барселона, Испания), решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Съвместимо ли е с член 6, параграф 1 и член 17 от Директива 2003/109 тълкуване от страна на националните съдилища, че наличието на предходно осъждане от каквото и да е естество представлява достатъчно основание да бъде отказан достъп до статута на дългосрочно пребиваващ?

2) Трябва ли националният съд, освен наличието на предходно осъждане, да вземе предвид и други фактори, като тежестта и срока на наказанието, опасността, която молителят представлява за обществото, продължителността на законното му пребиваване преди подаване на молбата и установените с държавата връзки, извършвайки комплексна преценка на всички тези обстоятелства?

3) Трябва ли член 6, параграф 1 от Директива [2003/109] да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба, която позволява да бъде отказано предоставянето на статут на дългосрочно пребиваващ по член 4 по причини, свързани с обществения ред или обществената сигурност, без да предвижда критериите за преценка, посочени в член 6, параграф 1 и член 17 [от Директива 2003/109]?

4) Следва ли член 6, параграф 1 и член 17 от Директива 2003/109 да се тълкуват в смисъл, че съгласно практиката на Съда относно вертикалния ефект на директивите националният съд има правомощието и може да приложи пряко разпоредбите на член 6, параграф 1 и член 17

[от тази директива], за да прецени наличието на предходно осъждане с оглед на тежестта на извършеното престъпление, срока на наложеното наказание и опасността, която представлява молителят?

5) Следва ли правото на Съюза — по-специално правото на достъп до статут на дългосрочно пребиваващ, както и принципите на яснота, прозрачност и разбираемост — да се тълкува в смисъл, че не допуска възприетото от испанските съдилища тълкуване на членове 147—149 от [Правилника за прилагане на Устройствен закон 4/2000] и член 32 от [Устройствен закон] 4/2000, съгласно което статут на дългосрочно пребиваващ може бъде отказан на основания, свързани с обществения ред и обществената сигурност, въпреки че посочените разпоредби не предвиждат ясно и прозрачно основанията за отказ?

6) Съвместими ли са с принципа на полезно действие на Директива 2003/109, и по-конкретно с член 6, параграф 1 от тази директива, национална правна уредба и нейното тълкуване от съдилищата, [вследствие на] които [се] затруднява[…] достъп[ът] до статут на дългосрочно пребиваващ и [се] улеснява[…] предоставянето на статут на временно пребиваващ?“.

Дело C-592/19

25 SI е гражданин на трета страна. Той притежава разрешение за временно пребиваване в Испания, където заема длъжност по безсрочен трудов договор и е осигурено лице по схемата за социално осигуряване.

26 С присъда от 17 октомври 2016 г. на Juzgado de lo Penal nº 18 de Barcelona (Наказателен съд № 18 Барселона, Испания) SI е осъден за това, че на 30 ноември 2011 г. е извършил престъплението подправяне на официални документи, като му е наложено наказание единадесет месеца лишаване от свобода, чието изпълнение е отложено за срок от две години, считано от 17 октомври 2016 г.

27 SI подава молба до представителството на централната власт в Барселона да му бъде предоставен статут на дългосрочно пребиваващ. Представителството на централната власт в Барселона отхвърля тази молба с решение от 30 октомври 2017 г., изтъквайки по-специално като мотив наличието на предходно осъждане на SI. Последният подава жалба по административен ред срещу това решение, която също е отхвърлена с решение от 13 март 2018 г.

28 Вследствие на това SI обжалва решението от 13 март 2018 г. пред запитващата юрисдикция по дело C-592/19.

29 Тази юрисдикция излага по същество същите сведения като представените от запитващата юрисдикция по дело C-503/19 и обобщени в точки 19 и 20 от настоящото решение. Запитващата юрисдикция по дело C-592/09 посочва, че ако трябва да приложи испанската правна уредба, както е тълкувана в решението на Tribunal Supremo (Върховен съд), посочено в точка 20 от настоящото решение, тя няма да може да извърши никаква преценка относно личното положение и интеграцията на SI в Испания, относно изпълнението на наказанието, наложено на последния с присъдата на Juzgado de lo Penal nº 18 de Barcelona (Наказателен съд № 18, Барселона), посочена в точка 26 от настоящото решение, относно извършеното престъпление или други обстоятелства, тъй като е налице предходно осъждане на заинтересованото лице, за което не е настъпила реабилитация. Тази юрисдикция обаче има съмнения относно съвместимостта на подобен подход с правото на Съюза, и по-специално с Директива 2003/109.

30 При това положение запитващата юрисдикция по дело C-592/19, Juzgado de lo Contencioso-Administrativo nº 5 de Barcelona (Административен съд № 5 Барселона, Испания), също решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли член 4 и член 6, параграф 1 от Директива 2003/109[…] да се тълкуват в смисъл, че наличието на предходно осъждане от каквото и да е естество представлява достатъчно основание да бъде отказан достъп до статут на дългосрочно пребиваващ, без да е необходимо да се преценяват продължителността на пребиваването и съществуването на връзки с държавата на пребиваване?“.

По преюдициалните въпроси

31 Като начало следва да се уточни, че член 17 от Директива 2003/109, на който запитващата юрисдикция по дело C-503/19 се позовава в отправените от нея първи, трети и четвърти въпрос и който се съдържа в глава III от тази директива, озаглавена „Пребиваване в други държави членки“, се отнася до положението на гражданин на трета страна, който е получил статут на дългосрочно пребиваващ в една държава членка и иска да пребивава в друга държава членка.

32 Следователно този член не е релевантен в положение като разглежданото в главните производства, които се отнасят до отказа на една държава членка да предостави статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин на трета страна, който е пребивавал законно и без прекъсване на територията на тази държава членка в рамките на пет години преди подаване на молбата за такъв статут.

33 След това уточнение трябва да се приеме, че с въпросите си, които следва да бъдат разгледани заедно, запитващите юрисдикции искат по същество да се установи дали член 6, параграф 1 от Директива 2003/109 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка — както е тълкувана от някои нейни съдилища — която предвижда възможността на гражданин на трета страна да се откаже статут на дългосрочно пребиваващ в тази държава членка само на основанието, че е бил предходно осъждан, без да се извърши конкретна преценка на положението му с оглед по-специално на естеството на извършеното от него престъпление, опасността, която той евентуално представлява за обществения ред или обществената сигурност, продължителността на пребиваването му на територията на посочената държава членка и наличието на връзки с последната.

34 В това отношение трябва най-напред да се припомни, че член 6, параграф 1, първа алинея от Директива 2003/109 предвижда възможност, а не задължение за държавите членки да откажат да предоставят статут на дългосрочно пребиваващ по причини, свързани с обществения ред или обществената сигурност.

35 Съгласно постоянната практика на Съда обаче разпоредбите на директивите трябва да се прилагат с неоспорима задължителна сила, с необходимата специфичност, точност и яснота, за да се спази изискването за правна сигурност (решение от 11 септември 2014 г., Комисия/Португалия, C-277/13, EU:C:2014:2208, т. 43 и цитираната съдебна практика).

36 От това следва, че за да транспонира правилно член 6, параграф 1, първа алинея от Директива 2003/109, държавата членка трябва да предвиди във вътрешното си право възможност за отказ да се предостави статут на дългосрочно пребиваващ на гражданин на трета страна по причини, свързани с обществения ред или обществената сигурност, с необходимата специфичност, точност и яснота, за да спази изискването за правна сигурност.

37 Ето защо запитващите юрисдикции, които единствени са компетентни да тълкуват националното право в рамките на производството по член 267 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 16 юни 2015 г., Gauweiler и др., C-62/14, EU:C:2015:400, т. 28 и от 21 ноември 2018 г., De Diego Porras, C-619/17, EU:C:2018:936, т. 80), следва да проверят дали в испанското право е предвидена разпоредба, отговаряща на характеристиките, посочени в предходната точка от настоящото решение.

38 Що се отнася до въпроса дали такава разпоредба може да предвижда, че само наличието на предходни осъждания на заинтересованото лице е достатъчно, за да му бъде отказан статут на дългосрочно пребиваващ по причини, свързани с обществения ред или обществената сигурност, от самия текст на член 6, параграф 1, втора алинея от Директива 2003/109 следва, че този отказ предполага да бъдат взети предвид и претеглени редица фактори, а именно, от една страна, тежестта или естеството на извършеното от съответното лице престъпление, опасността, която то представлява за обществения ред или обществената сигурност, и от друга страна, продължителността на пребиваването му в приемащата държава членка, както и евентуалните му връзки с нея.

39 Отчитането на всички тези обстоятелства предполага преценка във всеки отделен случай, което изключва възможността на заинтересованото лице да бъде отказан статут на дългосрочно пребиваващ единствено поради това че то е осъждано, независимо от естеството на извършеното престъпление.

40 Подобно тълкуване на член 6, параграф 1 от Директива 2003/109 се потвърждава от постоянната практика на Съда, съгласно която мерките, обосновани от съображения за обществен ред или за обществена сигурност, могат да бъдат приети само ако след преценка от компетентните национални органи във всеки отделен случай се окаже, че личното поведение на съответното лице представлява настояща, действителна и достатъчно сериозна заплаха за основен интерес на обществото (решение от 2 май 2018 г., K. и H. F. (Право на пребиваване и твърдения за извършване на военни престъпления), C-331/16 и C-366/16, EU:C:2018:296, т. 52 и цитираната съдебна практика).

41 Така във връзка с член 12, параграф 3 от Директива 2003/109, чийто текст е много сходен с този на член 6, параграф 1, втора алинея от тази директива, е постановено, че решението за експулсиране на дългосрочно пребиваващ гражданин на трета държава не може да бъде прието само с мотива, че той е осъден на лишаване от свобода за повече от една година (решение от 7 декември 2017 г., López Pastuzano, C-636/16, EU:C:2017:949, т. 28).

42 Следователно компетентните органи на дадена държава членка не могат автоматично да приемат, че на гражданин на трета страна трябва да бъде отказан статут на дългосрочно пребиваващ по съображения за обществен ред съгласно член 6, параграф 1 от Директива 2003/109 само поради обстоятелството, че е бил осъден за някакво престъпление (вж. по аналогия решение от 12 декември 2019 г., G. S. и V. G. (Заплаха за обществения ред), C-381/18 и C-382/18, EU:C:2019:1072, т. 65).

43 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставените преюдициални въпроси следва да се отговори, че член 6, параграф 1 от Директива 2003/109 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка — както е тълкувана от част от нейните съдилища — която предвижда възможността на гражданин на трета страна да се откаже статут на дългосрочно пребиваващ в тази държава членка само на основанието, че е бил предходно осъждан, без да се извърши конкретна преценка на положението му с оглед по-специално на естеството на извършеното от него престъпление, опасността, която той евентуално представлява за обществения ред или обществената сигурност, продължителността на пребиваването му на територията на посочената държава членка и наличието на връзки с последната.

По съдебните разноски

44 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

Член 6, параграф 1 от Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25 ноември 2003 година относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка — както е тълкувана от част от нейните съдилища — която предвижда възможността на гражданин на трета страна да се откаже статут на дългосрочно пребиваващ в тази държава членка само на основанието, че е бил предходно осъждан, без да се извърши конкретна преценка на положението му с оглед по-специално на естеството на извършеното от него престъпление, опасността, която той евентуално представлява за обществения ред или обществената сигурност, продължителността на пребиваването му на територията на посочената държава членка и наличието на връзки с последната.

Подписи